

3. סעיף 11 של הפקודה העיקרית יתוקן מתוך שתוכנסנה — בפסקה י"ז של סעיף-קטן (1) שבו — המלים „או מצבה היסטורית או אתר היסטורי כל-שהם, הרשומים בתוספת כל-שהיא, שפירסמה המנהל לפי סעיף 17 של פקודת העתיקות” מיד לאחר המלים „או נכסי הרבים האחרים”- המצויות בו.
4. סעיף 12 של הפקודה העיקרית יופקע, ובמקומו יבוא הסעיף הבא: —
12. הנציב העליון רשאי לקבוע בצו את סוגי מסי- המועצה, לרבות מס-גולגולת של המועצה, את הסכומים המאכסימאליים של אותם מסי-מועצה, שמועצה כפרית רשאית להטילם, ואת הפרוצידורה שבהתאם לה אפשר להגיש ערעורים על הטלתם או סכומם של כל מסי-מועצה אלה.”
5. סעיף 13 של הפקודה העיקרית יתוקן —
- (א) מתוך שיימחק מסעיף-קטן (1) שבו הביטוי „אותם מסי-מועצה ומסים, לרבות מס-גולגולת”, המצוי בו, ויוחלף בביטוי הבא: —
- „אותם מסי-מועצה, לרבות מס-גולגולת של המועצה.”
- (ב) מתוך שיימחק מסעיף-קטן (2) שבו הביטוי „והמסים”, המצוי בו, וכן
- (ג) מתוך שיימחק מסעיף-קטן (3) שבו הביטוי „ומסים”, המצוי בו.
6. הפקודה העיקרית תתוקן מתוך שיוכנס אליה — מיד לאחר סעיף 13 שבה — הסעיף הבא, כסעיף 13א: —
- 13א. באישורו של מושל מחוז רשאית מועצה כפרית לתת הנחה מתשלום מס-המועצה, או למחול עליו — בגלל עניות — לכל אדם, החייב בתשלום מס-מועצה כל-שהוא, שהוטל לפי סעיף 13.”
7. סעיף 36 של הפקודה העיקרית יתוקן בהפקעת סעיף-קטן (2) שבו ובספרורו מחדש של סעיף-קטן (3) שבו כסעיף-קטן (2).
8. סעיף 39 של הפקודה העיקרית יתוקן בהפקעת סעיף-קטן (3) שבו.
9. סעיף 46 של הפקודה העיקרית יתוקן מתוך שיימחק ממנו הביטוי „ומסים”, המצוי בו.

א. ג. קאנינגהאם
נציב עליון.

14 במארס, 1947.

פקודת נזיקים אזרחיים (תיקון).

מס' 5 לש' 1947.

פקודה הבאה לתקן את פקודת הנזיקים האזרחיים, 1944.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור: —

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת הנזיקים האזרחיים (תיקון), 1947, ותהיה שם קצר.
- מס' 36 לש' 1944.
- נקראת ומתבארת כאחת עם פקודת הנזיקים האזרחיים, 1944, הקרוייה להלן „הפקודה העיקרית”.

תיקון סעיף 2 ש
הפקודה העיקרית.

2. סעיף 2 של הפקודה העיקרית יתוקן —

(א) במחיקת הגדרת המונח „נוק”, המצוייה בו, ובהחלפתה בהגדרה הבאה:—
„ „נוק” מובנו אבדן חיים, או אבדן או היזק של כל רכוש, נוחות, רווחה
גופנית, ש־טוב או כל אבדן או היזק אחר כיוצא באלה;”;
(ב) מתוך שיכניסו בו, מיד לאחר הגדרת „מתזיק”, המצוייה בו, את ההגדרה
הבאה:—

„משגה” מובנו פעל כל־שהוא של אדם כל־שהוא, או חדלון אדם כל־שהוא
לעשות פעל, או חדלון אדם כל־שהוא להשתמש במאומנות נאותה או
לנהוג זהירות נאותה —

(א) שהוא פעל או משגה המהווה — אם נגרם על־ידי־כך נזק — את
הנזיקים האזרחיים הנזכרים בסעיף 50 או 55א, או נזיקים אזרחיים
אחרים כל־שהם, שעליהם נקבעה קביעה בפקודה הזאת; או
(ב) שהוא פעל או חדלון הנזכר בפסקה (א) או (ב) של סעיף־קטן
(1) מסעיף 50, ושהוא סיבה, או אחת הסיבות, של נזק שנגרם
לעצמו;”.

תיקון סעיף 4 ש
הפקודה העיקרית.

3. סעיף 4 של הפקודה העיקרית יתוקן —

(א) מתוך שתימחקנה מן התנאי לסעיף־קטן (2) שבו המלים הבאות:—
„בתנאי שמתוך כפיפות להוראות הסעיפים־הקטנים (4) ו־(5) ובלי פגוע
בפעולת הוראותיו של סעיף 57”,
ותוחלפנה במלים הבאות:—
„בתנאי כי בלי פגוע בפעולת קביעותיהם של סעיפים־קטנים (4) ו־(5)
וסעיף 57;”;
(ב) מתוך שתוכנסנה בסעיף־קטן (3) שבו, מיד לאחר המלה „שגרם”, המצוייה
בשורה השנייה של הסעיף־הקטן ההוא, המלים הבאות:—
„כל סוכן שנתמנה על ידו, או”.

תיקון סעיף 44 ש
הפקודה העיקרית.

4. סעיף 44 של הפקודה העיקרית יתוקן מתוך שתימחקנה מסעיף־קטן (2) שבו
המלים הבאות:—

„לצרכי סעיף־קטן זה יהיה פירושו של הביטוי „בא־כוחו
של היועץ המשפטי” כפירוש שניתן לו בפקודת חוק
הפרוצידורה (תיקון), 1934”.

5. סעיף 50 של הפקודה העיקרית יופקע, ובמקומו יבוא הסעיף הבא:—

רש־לנות. 1934—(1) רש־לנות היא —

(א) עשיית איזה פעל, שאדם נבון ומיושב בדעתו לא
היה עושהו במסיבות הנדונות, או חדלון עשיית איזה
פעל, אשר אדם כזה היה עושהו במסיבות הנדונות, או
(ב) חדלון השתמשות באותה מאומנות או שמירת אותה
זהירות, בשעת שימוש במקצוע, מלאכה או משלח־יד,
אשר אדם נבון ומיושב בדעתו, המוסמך לשמש באותם
מקצוע, מלאכה או משלח־יד, היה משתמש בה או שומר
עליה במסיבות הנדונות.

הפקעתו של סעיף 50
מן הפקודה העיקרית
והחלפתו בסעיף
אחר.

ביחס לאדם אחר, שלו חייב חובה האדם, העושה או חדל מלעשות את הפעל או חדל מלהשתמש באותה מאומנות או מלשמור על אותה זהירות כנ"ל — במסיבות הנדונות — לא לעשות או לחדול מלעשות את הפעל או לא לחדול להשתמש באותה מאומנות או לשמור על אותה זהירות, הכול לפי העניין.

(2) לצרכי סעיף־קטן (1) חייב כל אדם חובה לכל בני־אדם, ולבעליו של כל רכוש, שאדם נבון צריך היה לצפות — במסיבות הנדונות — כי הם או הוא עלולים להיות נפגעים — במהלך הדברים הרגיל — בעשייתן או חדלון עשייתן של פעל כל־שהוא, או החדלון מלהשתמש במאומנות נאותה או מלשמור על זהירות נאותה כצפוי בפסקאות (א) ו־(ב) של סעיף־קטן (1):

בתנאי שבעליהם של נכס־דלא־ניידי כל־שהם, או המחזיק בהם, לא יהיו חייבים אותה חובה — בגין מצבם של אותם נכס־דלא־ניידי, או קיומם או תיקון בדקם — לכל בעל־רשיון בלבד, הנמצא הוא עצמו, או שרכושו נמצא, באותם נכס־דלא־ניידי או עליהם, אלא כדי הזהרת אותו בעל־רשיון־בלבד מפני כל סכנה נסתרת או סיכון חבוי באותם נכס־דלא־ניידי או עליהם, שאותם ידע אותו בעל, או מחזיק, או שיש להניח בהם כי ידעם.

לצרכי התנאי הזה יהיה מובנו של הביטוי „בעל־רשיון בלבד” אדם כל־שהוא הבא בהיתר לנכס־דלא־ניידי כל־שהם, שלא —

(i) בזיקה אל עסק כל־שהוא, שבו מעוניין המחזיק בנכסים; או

(ii) בשעה שהוא מבצע בהיתר כל חובה ציבורית, בין לפי קביעותיו של חוק כל־שהוא ובין בדרך אחרת, וכולל את אורחיו של המחזיק בנכס־דלא־ניידי כל־שהם, שאינם אורחים על־מנת שיקבל הוא תגמול.

(3) כל אדם הגורם ברשלנותו נזק לאדם כל־שהוא מבצע בזיקים אורחיים.”

6. הפקודה העיקרית תתוקן מתוך שיוכנסו בה, מיד לאחר סעיף 55 שבה, שלושת הסעיפים הבאים, כסעיפים 55א, 55ב, ו־55ג שבה כסדרם: —

55א.—(1) היפר חובה שבחוק הוא חדלוננו של אדם כל־

שהוא מלמלא חובה שהטיל עליו חוק כל־שהוא, להבדיל מן הפקודה הזאת, ושהוא חוק שלפי ביאורו הנכון היה מכון להיות לטובתו או להגנתו של אדם אחר כל־שהוא, הסובל על־ידי־כך נזק ממין או טיב הצפויים באותו חוק:

בתנאי כי אותו אדם אחר לא יהיה זכאי — בגלל אותו חדלון כזה — לתקונה כל־שהיא, הנקובה בפקודה הזאת, אם לפי ביאורו הנכון של אותו חוק, היתה כוונתו להוציא תקונה כזאת מכלל אפשרות.

הכנסת סעיפים
חדשים, סעיפים 55א,
55ב ו־55ג בפקודה
העיקרית.

„היפר חובה שבחוק.”

(2) לצרכי הסעיף הזה, יהיו רואים חוק כאילו הוא לטובתו או להגנתו של אדם כל-שהוא, אם הוא חוק המכוון לפי ביאורו הנכון לטובתם או להגנתם של האדם ההוא, או של בני-אדם בדרך-כלל, או של כל סוג או תיאור של בני-אדם, שעמם נמנה האדם ההוא.

355.—(1) יהיו רואים אדם כאילו גרם לנזק על-ידי משגהו, כשמשמש משגהו סיבתו, או אחת מסיבותיו, של הנזק; אולם לא יהיו רואים אדם כאילו גרם לנזק על-ידי משגהו אם —

גרם נזק על-ידי משגהו.

(i) אף-על-פי ששגה, בא הנזק בעטיו של איזה מקרה טבעי יוצא מגדר הרגיל, שאדם נבון לא היה יכול לצפותו מראש, ואי-אפשר היה למנוע את תוצאותיו מתוך נהיגת זהירות מסתברת; או

(ii) אף-על-פי ששגה, היה זה משגהו של איזה אדם אחר שהיה סיבתו המכריעה של הנזק; או

(iii) הוא ילד, צעיר מבן שתיים-עשרה שנה והוא האדם שלו נגרם הנזק, והוא שהוזמן או הורשה על-ידי איזה אדם אחר, שגרם את הנזק על-ידי משגהו, להיות בתוך, על או מעל, נכסים כל-שהם, שעליהם או בקשר אליהם אירע הנזק, או להיות קרוב לאותם נכסים עד כדי היפגעות — במהלך הדברים הרגיל — על-ידי משגהו של האדם, שהזמינו או הרשהו כנ"ל.

(2) (א) מקום שגרם נטען נזק על-ידי משגהו, אלא שהתנהגותו של הטוען היא שהסבה את משגהו, רשאי בית-המשפט לפטרו מן ההתחייבות לשלם פיצויים לטוען, או רשאי הוא להפחית את סכום הפיצויים העשויים להשתלם, ככל אשר יישר בעיני בית-המשפט.

(ב) מקום שגרמו הטוען והנטען גם יחד נזק על-ידי משגהם, אלא שהתנהגותו של הנטען היא שהסבה את משגהו של הטוען, רשאי בית-המשפט להגדיל את הפיצויים שהיה הנטען עשוי לשלם, אלמלא הוחק סעיף זה, עדיכדי סכום כל-שהוא שלא יעלה על הסכום, שהיה הנטען עשוי לשלמו, אלמלא גרם הטוען את הנזק במשגהו.

(3) לצרכי הסעיף הזה כוללים רימוזים על משגהו של אדם כל-שהוא (פרט למקום שבו מחייב הנוסח עניין אחר) את משגהו (אם יש כזה בנמצא) של כל אדם אחר, שלו אחראי האדם הנזכר לראשונה בסעיף-הקטן הזה.

355.—(1) מקום שסובל אדם כל-שהוא נזק, שבחלקו הוא תוצאה ממשגהו הוא ובחלקו — ממשגהו או ממשגיהם של בן-אדם אחר כל-שהוא או בני-אדם אחרים כל-שהם, לא תושם לאל תביעה לפיצויים בגין הנזק ההוא בגלל משגהו

מקרים שבהם סיעו משניהם של שני בני-אדם או יותר משניים לגרם (רו"ש קסוצה) נזק.

של האדם הטובל את הנזק, אלא שהפיצויים העשויים להיפרע בגיננו יופחתו כדי אותה מידה, שיהיה בית-המשפט עשוי לראותה צודקת וישרה מתוך התחשבות בחלקו של התובע באחריות לנזק:

בתנאי כי —

(א) לא יפעל הסעיף-הקטן הזה לשים לאל כל לימוד-זכות הנובע מחוזה;

(ב) מקום שעשוי לחול על התביעה חוזה או חוק כל-שהוא, המתקינים הגבלת אחריות, לא יעלה סכום הפיצויים, שיהיה התובע עשוי להיפרע אותם, על הגבול המאכ-סימאלי העשוי לחול כן.

(2) מקום שעשוי אדם כל-שהוא להיפרע פיצויים מכוח תקפו של סעיף-קטן (1), מתוך כפיפות לאותה הפחתה הנוכרת בו, ימצא וירשום בית-המשפט את כלל-הפיצויים שהיה הלה עשוי להיפרע אותם, אלמלא משגהו של התובע.

(3) קביעותיהם של סעיפים 10 ו-64 תחולנה בכל מקרה, שבו אחראים שני בני-אדם או יותר משניים — או היו אחראים, אילו היו נתבעים לדין — מכוח תקפו של סעיף-קטן (1) מן הסעיף הזה, לנזק שסבל אדם כל-שהוא.

(4) מקום שמותו של אדם כל-שהוא נגרם בחלקו על-ידי משגהו הוא ובחלקו על-ידי משגהו של אדם אחר כל-שהוא או משגיהם של בני-אדם אחרים כל-שהם, ובהתאם לכך אילו הוגשה תביעה משפטית לטובת העובון לפי סעיף 14, היו הפיצויים, העשויים להיפרע, מופחתים לפי סעיף-קטן (1) של הסעיף הזה, יופחתו — כדי מידה מתכונתית — פיצויים כל-שהם, העשויים להיפרע בתביעה משפטית, שתוגש לטובת התלויים באדם ההוא לפי סעיף 55.

(5) מקום שבמקרה כל-שהוא, שעליו חל סעיף-קטן (1) של הסעיף הזה, משתמט אחד מבני-האדם השוגים מאחריותו כלפי כל אדם אחר כזה, או כלפי בא-כוחו האישי החוקי, בהסתמכו בטענתו על חוק כל-שהוא, המגביל את הזמן שבהמשכו אפשר לפתוח במו"מ משפטי, לא יהיה הוא זכאי להיפרע שום פיצויים או תמיכות מן האדם האחר ההוא או בא-כוחו, מכוח תקפו של הסעיף-הקטן האמור.

(6) (א) מקום, שבהמשך הזמן המוגבל לפתיחת מו"מ משפטי לפי פקודת הפיצויים לעובדים, הוגשה תביעה משפטית להיפרע דמי-נזק — ללא תלות בפקודה האמורה — בגין חבלה כל-שהיא בתאונה (כפי שהוגדרה בפקודה האמורה), הנותנת מקום לתביעה על פיצויים לפי הפקודה האמורה, והוכרע בתביעה המשפטית ההיא

כי —

(I) דמי־נזק עשויים להיפרע ללא תלות בפקודה האמורה, מתוך כפיפות לאותה הפתחה הנזכרת בסעיף־קטן (1) של הסעיף הזה:

(II) המעביד היה עשוי להיות חייב בתשלום פיצויים לפי הפקודה האמורה.

יחול סעיף־קטן (4) של סעיף 3 מן הפקודה האמורה (המאספר לבית־המשפט — עם דחיית תביעה משפטית על היפרעות דמי־נזק ללא תלות בפקודה האמורה — לשום ולגמול פיצויים לפי הפקודה האמורה) מכל הבחינות, כאילו נדחתה התביעה המשפטית, ואם מכר התובע כי יושמו (ש"ן ימנית) וייגמלו פיצויים בהתאם לסעיף־הקטן (4) האמור, לא יהיו דמי־נזק עשויים להיפרע בתביעה המשפטית האמורה.

(ב) מקום שנפרע עובד, או בא־כוחו האישי החוקי, או אדם החלוי בו, פיצויים — לפי פקודת הפיצויים לעובדים — בגין חבלה בתאונה (כפי שהוגדרה בפקודה האמורה), שנגרמה במסיבות, שהיו נותנות זכות להיפרע פיצויים מופחתים בגינה — בתוקף סעיף־קטן (1) של הסעיף הזה — מאיזה אדם שאינו המעביד (הקרוי להלן „הצד השלישי“), תוגבל זכות כל־שהיא — שהוענקה בסעיף 7 של פקודת הפיצויים לעובדים לאדם ששילם את הפיצויים, או לאדם כל־שהוא שנדרש לשלם תשלום פיצוי לפי סעיף 5 של הפקודה הזאת, להתפצות מן הצד השלישי — כדי זכות להתפצות בגין אותו חלק־הסכום בלבד מתוך הסכום, ששילם האדם האמור, או שהוא עשוי לשלמו — שיחסו אל כלל־הסכום, ששולם או שעשוי להשתלם כן, הוא כיחס הפיצויים המופחתים האמורים אל כלל־הפיצויים, שהיו עשויים להיפרע אלמלא שגה העובד“.

פרק קנ"ד.

פרק קנ"ד.

7. סעיף 61 של הפקודה העיקרית יתוקן בהפקעת סעיף־קטן (3) שבו.

8. סעיף 70 של הפקודה העיקרית יתוקן —

(א) מתוך שיכניסו בו את המלים „בית־משפט דתי מוסלמי או“, מיד לפני המלים „בית־משפט של שבטים“ או „בית־המשפט של שבטים“, כל מקום שהמלים הנזכרות לאחרונה מצויות בו;

(ב) מתוך שיימחקו ממנו הפסיקים והמלים „ושום בית־משפט לא יגמול פיצויים תמורת כופר (דיית)“, המצויים בסעיף־קטן (1) שבו.

9. סעיף 71 של הפקודה העיקרית יתוקן —

(א) מתוך שתימחק ממנו המלה „החיקוק“, המצוייה בשורה הראשונה בו, ותחלף במלה „החיקוקים“, וכן מתוך שתוחלפנה המלים „שגרשם“, „יחדל“ ו־„בן“, המצויות באותה שורה, במלים „שגרשמו“, „יחדלו“ ו־„בני“ כסדרן.

תיקון סעיף 61 ש
הפקודה העיקרית.

תיקון סעיף 70 ש
הפקודה העיקרית.

תיקון סעיף 71 ש
הפקודה העיקרית.

(ב) מתוך שיימחקו ממנו המלים והפסיק „יופקע, או“ המצויים בשורה הראשונה שבו, והפסיק, המצוי מיד לאחר המלים „בפלשתינה (א״י)“, המצויות בשורה השנייה שבו.

10. התוספת, על הפקודה העיקרית תתוקן מתוך שיימחקו ממנה הדברים הבאים:—

תיקון התוספת על הפקודה העיקרית.

„פרק י״ח. פקודת בתי־משפט אזרחיים ודתיים (שיפוט). סעיף 6.“

11. הפקודה הזאת תיכנס לתקפה בתאריך תחילת תקפה של הפקודה העיקרית.

תחילת תוקף.

א. ג. קאנינגהאם
נציב עליון.

14 במארס, 1947.

פקודת בתי־דין אזרחיים ודתיים (שיפוט) (תיקון),

מס' 6 לש' 1947.

פקודה הבאה לתקן את פקודת בתי־הדין האזרחיים הדתיים (שפוט).

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א״י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת בתי־המשפט האזרחיים והדתיים (שיפוט) (תיקון), 1947, ותהיה נקראת ומתבארת כאחת עם פקודת בתי־הדין האזרחיים והדתיים (שפוט), הקרוייה להלן „הפקודה העיקרית“.

שם קצר.
„פרק י״ח.“

2. סעיף 6 של הפקודה העיקרית יופקע, והסעיף הבא יבוא במקומו:—

הפקעת סעיף 6 של הפקודה העיקרית, והחלפתו בסעיף אחר.

6. לבית־המשפט הדתי המוסלמי יהיה שיפוט במקרי בקשה על דמי כופר־נפש לרגל רצח־אדם או חבלה באברים (דיין), כשכל הצדדים הנוגעים בדבר הם מוסלמים, או — אם אינם מוסלמים — מסכימים הם למסור את הבקשה לבית־משפט דתי מוסלמי.“

„שיפוט במקרי דיין.“

3. הפקודה הזאת תיכנס לתקפה בתאריך שבו תיכנס לתקפה פקודת הנויקים האזרחיים, 1944.

תחילת תוקף.
מס' 36 לש' 1944.

א. ג. קאנינגהאם
נציב עליון.

14 במארס, 1947.

פקודת מס בעלי־חיים (תיקון),

מס' 7 לש' 1947.

פקודה הבאה לתקן את פקודת מס בעלי־החיים, 1944.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א״י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת מס בעלי־החיים (תיקון), 1947, ותהיה נקראת ומתבארת כאחת עם פקודת מס בעלי־החיים, 1944, הקרוייה להלן „הפקודה העיקרית“.

שם קצר.
מס' 38 לש' 1944.

2. סעיף 2 של הפקודה העיקרית יתוקן מתוך שיכניסו בו, מיד לאחר הגדרתו של המונח „סופר“, את ההגדרה הבאה:—

תיקון סעיף 2 של הפקודה העיקרית.

„סמן“, ביחס לבעל־חיים כל־שהוא הרשום בתוספת, מובנו הכנס מלחץ (מי״ם פתוחה; ח״ח צרוייה) באחת מאזניו;“